

## Keulen (149)

Je kent de uitdrukking vast wel: het in Keulen horen donderen. Dat gebeurde afgelopen zaterdag bijna letterlijk. Alleen donderde het in Eindhoven, maar Keulen had er wel degelijk mee te maken.

Zoonlief zou afgelopen weekend terugkeren van een bezoekje aan zijn vriendin in Hongarije. Hij was daar 2 maanden geweest, heeft daar ook gewerkt (online) en kwam weer voor een tijdje op honk. So far, so good.

Ik keek er al een week naar uit, dat hij terug zou komen. Eigenlijk die hele 2 maanden dat hij weg was, maar dat is een ander verhaal. Als ik hem erg mis (wat regelmatig gebeurt), dan denk aan de wijze woorden van mijn bestie: wil je dan dat hij zijn hele leven op zijn kamer zit? Eh nee. En eh ja, als dit het alternatief is, heb ik daar (min of meer) vrede mee.

Hij zou dus zaterdag komen. Ik krijg meestal een appje als hij op het vliegveld van Boedapest is en dan zoek ik zijn vlucht op en via internet zie ik dan wanneer het vliegtuig vertrekt en wanneer het landt. Zo ben ik toch een beetje bij hem.

Zo ook afgelopen zaterdag. Uiterlijk half vijf zou hij landen in Eindhoven. Prima. Mijn moederhart was gerust. Dat zou goedkomen. Hij heeft deze reis al vaker gemaakt. Maar ik had te vroeg gejuicht. Ik kreeg een appje van zoonlief en ik kon het in Keulen horen donderen.

Hij was geland, dat wel. Maar niet zoals verwacht in Eindhoven, maar in Keulen! Ze waren boven Eindhoven (net voor het landingsgestel de grond raakte) als een speer omhoog gegaan en even later in Keulen geland. De communicatie van de gezagvoerders was beroerd. Het was alleen duidelijk dat het aan het weer lag. Er was

ook behoorlijk wat turbulentie geweest bij het opnieuw opstijgen met veel luchtzakjes en getril.

Ik vond het zo vervelend voor hem. Hij heeft last van autisme en onverwachte gebeurtenissen zijn slecht voor zijn gemoedsrust en die van mij! Gelukkig appte hij en zo hadden we contact. Ik weet dat als hij appt, hij me nodig heeft.

Uiteindelijk (na uren en veel onzekerheid vanwege slechte communicatie), bleek de inhoud van het vliegtuig met bussen naar Nederland te worden vervoerd. Een tegenvaller! Onduidelijk was waar die bussen zich bevonden. Hij reist alleen, zoonlief, en deed toen iets slims. Hij heeft een paar Nederlandse stellen opgezocht en is bij hen gebleven en dat terwijl hij normaalgesproken door zijn autisme helemaal niet zo sociaal is. Wat een held.

Intussen was het thuisfront (manlief en ik) nog steeds ongerust en geagiteerd. Er komt niets uit je handen, zelfs geen haaksteek. Of een mooi plaatje (zie webshop). We wisten alleen dit: het zou een latertje worden. Vroeger bracht en haalde manlief hem altijd op, maar toen dat een keer fout liep door wegwerkzaamheden, besloot onze zoon (heel volwassen) dat hij wel met de trein naar huis kon. Voor ons ook veel relaxter.

Nu echter besloot manlief spontaan: ik haal hem wel op (na Dodenherdenking). Dat kon precies, Uiteindelijk waren ze rond kwart voor elf thuis. Een vertraging van 4 à 5 uur. Toen hij er eindelijk was, was ik dolblij, dat snap je. En ook supertrots, omdat hij het zo goed had gedaan. Een halfuurtje ijsberen toen hij thuis was terwijl hij een gedetailleerd reisverslag gaf en toen leek het ergste leed geleden.

Je kon het dus in Keulen horen donderen, of moeten we voor deze ene keer de

uitdrukking maar veranderen naar: je kon  
het in Eindhoven horen donderen?

Hou je haaks!

Annets Alfabet, 070524